

Després de la mort, la resurrecció

Sens dubte poques coses com la mort ens inquieten tant. I no vull dir amb això que siga un assumpte sobre el què sovint pensem; és més prompte al contrari. No en pensem mai fins que els anys passen i la merma física ens fa adonar-nos en que no viurem per a sempre.

Al dir que ens inquieta la mort volia dir que ens provoca aquell temor, quasi irracional, que sentim davant tot allò desconegut. Però ara no es tracta d'un desconegut qualsevol: parlem d'un estat, d'un moment de la nostra "vida" del que mai en podrem explicar res perquè després de morir la nostra vida ja s'ha acabat.

Des de que hom neix va emplenant la seva biografia, anem omplint el temps de fets, uns més rellevants que altres. En morir això s'acaba: no el nostre temps, però sí la possibilitat d'emplenar-lo, la possibilitat d'augmentar la nostra biografia.

Les ratlles que segueixen parlen justament de la mort, de la mort entesa des de la fe cristiana.

Hi ha una branca dins els estudis teològics anomenada escatologia. És un mot derivat de l'arrel grega *éskhaton* que vol dir, literalment, "allò que és darrer". Així l'escatologia tracta sobre l'esdeveniment últim que posarà fi a la història de la humanitat. Obviament serà Déu, inici i fi de tot, l'artífex d'aquest darrer moment. Recordeu que el Déu cristià és un Déu de la història; és un Déu que es fa present al seu poble (l'Israel de l'Antic Testament), es fa present en la persona de Jesús de Natzaret al Nou Testament i que se situa al final de

la història de la humanitat cap on tots anem: "veniu que em trobareu".

Al dinamisme que ens atreu cap a Déu els cristians l'anomenem esperança. Els cristians no esperem, sinó que tenim esperança. L'espera és pasiva, el qui espera no fa res però l'esperança és activa perquè vol tenir-ho tot a punt per a quan el Senyor torni.

I quan el Senyor torni, què? per a què ens tenim que preparar?

El cristianisme contesta aquestes dues preguntes amb el missatge més engrescador i optimiste que ens puguen donar. Cap altra religió és capaç d'afirmar, i recolçar raonadament, un missatge tan joios: amic lector que has perdut un fill, no tens pare, se t'ha mort el millor amic: no cal patir perquè a tots ells els tornaràs a veure, en tots ells tornaràs a estar quan el món arribi a la seva fi; els morts ressuscitaran i el món es transformarà.

Aquesta és la gran notícia que Jesús confirmà el matí de Pasqua. Amb la resurrecció de Jesús es fa palesa la victòria sobre la mort. En una altra ocasió ja parlarem sobre què passà entre el divendres sant i el matí de Pasqua, però ara només voldria remarcar que quan Jesús ressuscità, no ressuscità un cadàver, com el de Llätzer que tornà a la vida mortal, Jesús ressuscitat es troba més enllà dels límits de la mort. El cos del Crist ressuscitat passa a tenir vida eterna perquè torna com a salvador, no com a salvat.

Les primeres comunitats cristianes, tot i acceptar la resurrecció dels morts, no veien clar com aquesta podia

dur-se a terme: ressuscitaran tots o alguns només? ressuscitarà el cos de la persona o no? Són preguntes que li feien a Sant Pau fa 2000 anys quan anava a predicar, però que segur que molts de vosaltres també vos les heu fet o vos les fareu alguna vegada.

Pau, a Tesalònica (1Te4) diu que els morts, abans el Senyor no torni, són amb Ell i que quan el Senyor tornarà hi serem tots, absolutament tots. A Corint (1Co15) Pau troba un ambient incrèdul davant la resurrecció de Jesús i els té que dir que ell mateix l'ha vist ressuscitat. Però encara els preocupa més saber com serà la resurrecció: corporal o no? Pau distingeix dues parts en la persona; el cos psíquic, que és aquella part de la persona que ocupa un espai, que pot mesurar-se, que està malalt o de la que fins i tot es poden perdre trossos (un dit, una cama...) i el cos pneumàtic que és tal com nosaltres som, parlem, estimem i que va engrandint-se de tot allò que rep defora: l'amor dels altres també ens omple i ens va configurant com a persones. Doncs nosaltres, en morir, deixarem enterrat el cos psíquic i ressuscitarà el nostre cos pneumàtic. L'amor que rebem i

domen és el que ressuscitarà de nosaltres. Cada dia anem a dormir amb un gruix d'humanitat superior gràcies a la relació que tenim amb els altres que ens va fent més humans.

Pel que fa al cos material de la persona serà salvat en la mesura que l'home el fa seu. El cos mort, natura morta, passa a ser una part de l'univers i es recuperarà en la mesura que l'univers se salvi. Tot allò que l'home fa per a facilitar la vida dels homes, sense malmetre res, serà recuperat el dia de la resurrecció final. Evidentment se'ns fa difícilíssim imaginar com serà tot això, com ens reconeixem després de la tornada del Senyor, però cal pensar que nosaltres som humans i des de la nostra mentalitat limitada no podem mai fer-nos una idea de com Déu realitzarà el seu pla.

Resten moltes més coses per a dir sobre la mort però de moment ho deixarem ací no sense formular-vos abans dues qüestions que miraré d'aclarir en un proper escrit: els nostres morts (familiars, amics, coneguts), on són ara mateix? ja han vist el rostre de Déu o no el veuran fins a la fi dels temps?

V.T.R.